

Les eleccions de l'any que ve

Cada vegada que Jordi Pujol o José María Aznar diuen que volen esgotar la legislatura i que no avançaran les eleccions, és més difícil de creure'ls. Com més ho diuen, més s'escampa la sensació que les eleccions seran abans del previst, siguin les generals, siguin les autonòmiques de Catalunya. La incertesa va en augment, però avui dia aquestes qüestions ja no intranquilitzen l'opinió pública tant com ho haurien fet temps enrere.

Potser un dels motius d'aquesta flegma col·lectiva davant la més o menys pròxima convocatòria electoral és que la situació econòmica és bona. Quan l'economia va bé, ja hi ha molt de guanyat, i en aquests moments la incertesa que generarien unes eleccions avançades no tindria tanta rellevància. Ni els empresaris ni la societat en general sembla que estiguin gaire preocupats per aquesta possibilitat, sobretot perquè falten quatre dies per entrar a la moneda única i a partir de llavors els governs no tindran tanta llibertat per dissenyar la política econòmica. És a dir, serà més difícil que s'equivoquin.

Precisament, com se sap, l'entrada d'Espanya en la moneda única va ser la principal justificació del famós "pacte de governabilitat" entre el Partit Popular i Convergència i Unió. Un cop assolit l'objectiu, serà molt més difícil justificar un pacte que, si no fos per l'aprovació dels pressupostos de 1998, semblaria que no existeix. La llista de discrepàncies entre la gent de CiU i la gent del PP és cada dia més llarga, sobretot des que els de la Moncloa han deixat sense control —expressament?— la ministra Esperanza Aguirre.

I Jordi Pujol ja ha començat a interpretar la "crònica d'una ruptura anunciada" que domina tan bé: primer surt a l'escenari en Molins i diu que les coses no poden continuar així, llavors en Molins fa mutis i surt en Pujol i diu que, de moment, no passa res. El govern del PP, lluny d'aturar la funció, provoca que es prorrogui indefinidament amb les seves sortides: ara un intent de decret sobre l'himne espanyol, ara un altre sobre l'ensenyament de la història d'Espanya, un altre sobre els llibres de text...

A aquest pas, la ruptura estarà cada dia més justificada i, d'aquí a unes eleccions anticipades, hi hauria un pas. L'any que ve seria el moment més oportú, tant per a Jordi Pujol com per a José María Aznar, i ara només falta veure qui és capaç d'aguantar la situació més temps, si l'un o l'altre.

Aznar té molts motius per sentir-se temptat per unes eleccions. Primer, el de sempre: capitalitzar l'èxit de l'entrada a la moneda única, que es formalitzarà el mes de maig de l'any que ve. Després, aprofitar que l'esquer-

ra està fatal, amb un PSOE que la piffia dues de cada tres vegades, que ha tingut un fort sotrac a Galícia, que està com està al País Valencià... i una Izquierda Unida que també Déu n'hi do. Per al PP seria el moment d'intentar la majoria absoluta a Madrid i deixar de dependre dels incòmodes vots de CiU. Seria un somni per als populars poder governar en solitari i, al damunt, que el govern de Jordi Pujol depengués dels seus vots.

Que no badin, perquè, posats a tenir, el president català encara té més motius per convocar eleccions anticipades. La primera i principal és que les seves bases i el seu electorat cada dia suporten menys la política espanyolista d'Aznar i el PP més genuïnament antiautonòmic, que de moment és el que mana. A més, Jordi

Pujol també pot tenir la temptació d'aconseguir la majoria absoluta, ara que el Partit dels Socialistes dona la sensació de no saber si ha de designar un candidat per a les autonòmiques o si no ho ha de fer... i ara que el Partit per la Independència farà la guitza electoral a Esquerra Republicana i que Iniciativa està en plena crisi. Si al govern Pujol li sortís bé una hipotètica operació "eleccions 98", aconseguiria el somni d'Aznar, però a l'inrevés: CiU governaria en solitari a Catalunya i tindria el govern de Madrid ben collat.

Ara bé, tots dos polítics tenen també motius per a pensar-s'ho dues vegades abans de convocar eleccions a la lleugera, perquè almenys una part de l'opinió pública podria interpretar que ho fan per oportunisme i reaccionar amb un vot de càstig, com li va passar no fa gaire a Jacques Chirac. ■

JORDI FORTUNY



"Cada vegada que Jordi Pujol o José María Aznar diuen que volen esgotar la legislatura i que no avançaran les eleccions, és més difícil de creure'ls."